

Zuzana Hlávková odhalila jako zaměstnankyně slovenského ministerstva zahraničních věcí pozadí netransparentní veřejné zakázky. Zpočátku se snažila svá podezření řešit interně, kdy absolvovala i schůzku s ministrem, všichni nadřízení se ji však snažili přesvědčit, že jde o běžnou praxi a že se to „tak prostě dělá“. Rozhodla se tedy z ministerstva odejít a následně promluvit. Podle svých slov se nemohla podílet na něčem, co je tak proti jejímu přesvědčení, že kdyby na ministerstvu nadále pracovala, nemohla by se podívat do očí svým rodičům ani přátelům. Na právním řešení celé situace začala spolupracovat se slovenskou pobočkou Transparency International. Stala se vzorem a inspirací pro mnohé whistleblowery nejen na Slovensku.

Bývalý senátor **Libor Michálek** podal v roce 2010 ve funkci ředitele Státního fondu životního prostředí trestní oznámení kvůli podezření z trestného činu pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži. Jednalo se o zakázku na čističku odpadních vod, jejíž cena měla být údajně předražena o 3 miliardy Kč a vítězná firma z této částky měla jistým osobám vracet úplatky ve výši 1,5 miliardy. Ze své funkce byl ministrem odvolán. V březnu 2011 byl za boj proti korupci oceněn Nadačním fondem proti korupci. V květnu 2011 mu Nadace Charty 77 udělila Cenu Františka Kriegla za statečný, systematický a nekompromisní boj proti korupci ve státní správě. V letech 2012–2018 byl senátorem za obvod č. 26 (Praha 2), od října 2018 je předsedou hnutí VIZE pro Česko.

Ľubica Lapinová byla kontrolorkou slovenského Národního lesnického centra ve Zvoleně. Po deseti letech práci dostala v roce 2012 výpověď poté, co opakovaně upozorňovala na pochybení v organizaci a upozornila na nesrovnalosti ve veřejných zakázkách za statisíce eur. Přestože s výpovědí paní Lapinové nesouhlasily odbory, byla propuštěna pro nadbytečnost. Kvůli ztrátě zaměstnání se dostala do finanční nouze. Od roku 2013 se soudila o neplatnost výpovědi. Okresní i krajský soud jí daly za pravdu, což v roce 2019 potvrdil i slovenský Nejvyšší soud. Národní lesnické centrum poté uznalo nárok paní Lapinové a vyplátilo jí veškerou ušlou mzdu.

Doktor **Borko Josifovski**, bývalý ředitel zdravotnické záchranné služby v Bělehradě, upozornil na nekalou praxi přidělování konkrétních záchranářů umírajícím pacientům. Lékaři neprováděli potřebné resuscitace a výměnou za úplatek informovali pohřební společnosti o lokaci zemřelého. Pohřební služby následně nabízely své služby pozůstalým. Podezření vzbudila skutečnost, že v některých případech byly zástupci pohřební služby na místě dříve, než přivolání záchranářů. Oznámení pana Borka ministerstvu zdravotnictví byly ignorovány, proto se rozhodl případ zveřejnit. V důsledku toho přišel o práci. Díky srbské neziskové organizaci Pištaljka získal pomoc právníků, kteří zažalovali chybnou veřejnou instituci. Doktor Borko byl rehabilitován a díky mediální pozornosti se jeho případ stal ukázkou hrdinství.